V. évfolyam. 1912. augusztus hó 3. 28. szám.

Jánosháza és Vidéke

Társadalmi és helyiérdekü hetilap.

ELŐFIZETÉSI ÁR:
Egész évre — — — — — 10 K.
Fél évre — — — — — 5 K.
Egyes szám ára 20 fillér.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:
Dr MARTON ADOLF.

A lap szellemi részét illető közlemények és előfizetések a szerkesztőséghez intézendők
Megjelenik minden szombaton.
Nyilttér sora 40 fillér. — Hirdetések megegyezés szerint közöltetnek.

Elárusitás Jánosháza és vidéke részére
Schlesinger Rudolf fakereskedőnél
JÁNOSHÁZA.
Hatschek szabadalma a jelenkor legjobb tetőfedő anyaga. Igen fontos! Minden Eternit-lap
„ETERNIT"
szóval van megjelölve. Szerezkedjék mindig határozottan
HATSCHEK-FÉLE
ETERNIT-palát kérni.
Magyarországi központ:
ETERNIT MŰVEK : Hatschek Lajos
Budapest, VI. Andrássy-ut 33. szám.

Vásározó magyarok.

A régmult időknek már derekasan elkorhadt intézménye az országos vásár. A modern idők keretébe sehogy sem illik bele és a jobb belátás előbb vagy utóbb el fogja söpörni a vásárok valamennyi fajtáját. Miért is volna ezekre mai nap szükség? Azzal mar tisztában van mindenki, hogy vásárokon a mai fejlett kereskedelmi viszonyok között olcsóbban venni nem igen lehet, a vevőnek tehát nincs haszna a vásárokból, az eladónak meg kevésbé, mert ha kihasználná az ujabb idők modern kereskedelmi szervezeteit, minden portékáján több haszonnal adhatna tul.

Hajdanában igen is volt szükség vásárokra. Nem voltak vasutak, amelyek ma olyannyira közel hozzák az embereket egymáshoz. Nem voltak ujságok, amelyek az eszméket, a hireket jóformán minden órában szétrepitik az ország minden egyes részébe. Nem volt táviró, amely közölte volna az egész országra érvényes napiárakat. Szükség volt tehát vásárokra, amelyekre távol vidékekről sereglettek össze az emberek, egyrészt, hogy ujságokat halljanak, másrészt, hogy egy előttük idegen vidék gazdasági viszonyairól tájékozódjanak és végül szükség volt azért is, hogy minden vidéken kialakuljon ugy a mezőgazdasági mint az ipari termékeknek az árfolyama.

Manapság mindazok az okok, amelyek az országos vásárokat szükségessé tették, egytől-egyig megszüntek. Legfeljebb egyetlen ok az, ami még ma is a vásárok mellett szól, az t. i., hogy a vásárjoggal rendelkező községeknek és vásároknak mégis annyira amennyire, meg van az idegen forgalmuk. Ezt irigyli bizonyosan a legtöbb község, amely mostanában vásártartási jog hiányában derüre-borura kérelmez vásárjogot. Kétségtelen, hogy a községeknek és városoknak ez a praktikus törekvése bizonyos mértékig figyelemre méltó, de korántsem elégséges ahhoz, hogy egyikmásik község a vásárjog elnyeréseért magára vegye azokat a hátrányokat, amelyek a vásárok megtartásával együtt járnak.

Mert ilyen hátrány rendkivül sok van. A mezőgazdaságra nézve határozottan káros a vásár, különösen az állatvásár. Egyrészt tömérdek munkaerőt von el a köznapi, de mindenesetre leggyümölcsözőbb munkától, másrészt a legjobb terjesztője minden egyes állatjárványnak s végül harmadsorban anyagilag kárositja azokat a gazdákat, akik vásáron akarnak tuladni állataikon.

Tessék csak jól megfigyelni, hogy a messze vidékről érkező állatok menynyire leromlanak, mennyit vesztenek értékükből, ha lábon hajtják őket valamelyik vásárra. Még ha minden gazda a vasuti szállitási eszközöket venné igénybe, talán kevésbé volna igy, igen ám, de akkor nem lehet napokra elkószálni otthonról. Ezáltal is tehát már jelentékeny kár éri minden gazdát. Ha ezenkivül meggondoljuk azt, hogy minden országos vásár valóságos kupec országgyülés, elsősorban a közvetitők sokadalma, amelyek közül mindegyik keresni akar a vásáron, elgondolhatjuk, hogy a vásári haszon tulnyomó része illegitim zsebekbe folyik.

De tegyük fel a legjobb esetet, hogy t. i. mindenki haszonnal ad tul portékáján, vajjon ez a haszon házakerül-e a saját községébe? Korántsem. A legtöbb vásári sátor lacikonyha, vagy italmérő bódé. Továbbá olyan selejtes árucikkeknek az eladási helye, amelyek szemre ugyan csábitók, de belső értékük alig van. Ami selejtes osztrák és külföldi iparcikk csak beözönlik ebbe az országba, az mind országos vásárokon kerül a többnyire naiv, tapasztalatlan vevők kezébe. Van-e szükségünk ilyesmire? Van-e erre szüksége a magyar iparnak? Azt hisszük, erre a kérdésre minden elfogulatlan, gondolkozni tudó ember egyforma választ ad.

Különösen károsak az országos vásárok a kisipar szempontjából. Miért nem tud vajjon még egy nagyobb fajta községben sem megélni akár egy magyar szabó, akár egy csizmadia, akár egy szürszabó, akár egy szijgyártó, vagy más olyan mesterember, akire első sorban is a falusi embernek szüsége van? Azért, mert a legtöbb falusi gazda ugy gondolkozik, hogy a szükséges dolgokat amugy is megszerezhetem a legközelebbi szomszédos nagyvásár alkalmával. Azt persze nem is gyanitja, hogy ezeken a vásárokon leginkább selejtes nagyipari termék kerül forgalomba, amely ugyan szemre megvesztegető, de minőségre nézve határozottan selejtesebb, mint bármily jól kidolgozott kisipari termék.

Egy szó, mint száz, nincs szükségünk tőbbé országos vásárra. A keres-

kedelmi élet fejlettsége lehetővé teszi azt, hogy mindenki otthon szerezhesse be mindazt, amire szüksége van. A gazda is sokkal jobban jár, ha az istállóban várja az állataira alkudozó vevőt. Közegészségügyi, állategészségügyi sőt közerkölcsi szempontból pedig határozottan be kellene tiltani a vásárokat és épen azért nagyon okosan teszik azok a gazdasági egyesületek, a többek között legutóbb a szatmármegyei, amelyek felemelik tiltakozó szavukat uj vásárjogok engedélyezése ellen.

Még egyszer Kemény Simon orthodox izr. tanító sikkasztási ügye.

1912. julius hó 29-én a következő végzést kaptam:

A szombathelyi kir. törvszék vizsgálóbirójától.
4635/1912. B

Kir. ügyészség 1188/1912. szám alatt átteszi dr. Marton Adolf ellen i nyomozási iratokat.

Végzés.

Kemény Simon jánosházai lakós pótmagánvádlónak 4341/1912. szám alatt előterjesztett azon kérelmét, hogy dr. Marton Adolf ellen a Btk. 260. § ba ütköző hivatalból üldözendő rágalmazás vétsége miatt a vizsgálat elrendeltessék, **elutasitom.**

Erről a pótmagánvádlót azzal értesitem, hogy jogában áll ezen határozat ellen a kézbesitéstől számitott 8 nap alatt a vádtanácshoz felfolyamodással élni.

Indokolás.

Kemény Simon tanitó, jánosházai lakós dr. Marton Adolf orvos, jánosházai lakós ellen rágalmazás vétsége miatt feljelentést tett azon az alapon, mert az a Stankovics János ipariskolai bizottsági elnökhöz beadott iratban őt **sikkasztónak nevezi és büntethető cselekmények elkövetésével vádolja.**

A kir. ügyészség a nyomozást 798. 1912. számu határozatával megszüntette, a győri kir. főügyész pedig ezen határozatot F. ü. 947. 1912. szám alatt helybenhagyta. Erre pótmaganvádló törvényes határidőn belül 4341/1912. szám alatt a vád képviselet átvételét bejelentve, a vizsgálatnak elrendelését kérte.

A Bp. 104 és 105. §-a szerint vizsgálat elrendelésének feltétele, hogy a vád tárgyává tett cselekmény miatt bünvádi eljárásnak helye legyen, a Bp. 1. §. szerint pedig bünvádi ügyben birói eljárás csak az ellen inditható, **akit büntett vagy vétség nyomatékos gyanuja terhel.**

Minthogy azonban a nyomozás adatai szerint gyanusitott ellenében semmiféle bünvádi uton megtorolható cselekmény jelenségei fenn nem forognak, igy bünvádi eljárásnak sincsen helye.

Ez okból pótmagánvádlónak vizsgálat elrendelése iránti inditványát elutasitani kellett.

Szombathely, 1912. julius 23.

AUER KÁROLY vizsgálóbiró.

A kiadmány hiteléül:
GRÓF MIHÁLY sk. irodatiszt.

Midőn a »Pro domo« cimü cikkért sajtópert inditott ellenem Kemény Simon orthodox izr. tanitó, »pöffeszkedő, üres fejü, csuszó-mászó féreg és piczi, veszedelmes gazember« kifejezéseket incriminálva — a győri kir. törvényszék esküdtbirósága — felmentett.

Az itéletet közzéttettem.

Néhány nap mulva egy előkelő földbirtokos magához kéretett, először gratulált a fényes győzelemhez, majd arra kért, hogy annak a Kemény Simonnak adjak valami módon egy nyilatkozatfélét, amelylyel csendesen el mehet Jánosházáról. Oly lesujtó itélet után mint tanitó nem maradhat itt, de »igy« sehol sem választhatják meg.

Megigértem és távoztam onnét. »A lelencek oktatása« cimü cikkért inditott sajtóper tárgyalásakor — kiadtam a nyilatkozatot.

Ily körülmények után mindenki várhatta, hogy mint tanitó vagy távozik innét, vagy meghuzza magát és a tanitásnak él, ritkán mutatja magát az emberek közt.

»Hisz minden utcai gyerek tudja« mit irtam róla, mondta Győrben az esküdtszék előtt dr. Kallós kiváló kriminálista.

Nemsokára a tanitótársát Weisz Salamont akarta megfosztani a 23 év óta betöltött jegyzői állásától oly módon, hogy 100 koronával olcsóbban ajánlkozott a helybeli izr. hitközséghez.

Ezt is szóvá tettem.

Egyszerre az ominosus 10 fillérekre került a sor.

Ezért is beperelt. A kir. tábla felmentett. mivel az igazat irtam, de ez az itélet erkölcsileg — halálos itélet reá nézve.

Ebbe nem tud belenyugodni.

Az itélet közzétételekor nem füztem hozzá semmi kommentárt.

Nem irtam, hogy ime most megmutattam, hogy ez a Kemény Simon sikkasztott. Nem irtam, hogy egy rendőr, ha csak egy koronát sikkasztana, (de nem teszi) elcsapnák az állásából — ráadásul börtönbe vettetnék. Nem irtam, hogy egy tanitó, ha sikkaszt, a. társadalom söpredéke lett, azt tisztességes ember boykottálja.

Nem irtam azt sem, hogy megvetem azt, aki egy erkölcsileg halottal érintkezik. Minek?!!

Nem irhatom elő senkinek, kivel érintkezzék, nincs is jogom hozzá. Ha bármely téren — célt szoktam elérni — nem csinálok lármát vele. Nem a természetem.

Most mi történt?

Az ipariskolánál a tanitókat akartam beválasztatni, hogy mindegyiknek legyen egy kis mellékjövedelme. Magamhoz kérettem azt a Stankovics nevü asztalost, akiről a végzésben szó van s közöltem vele szándékomat.

Azt is mondtam még, ne mondják, hogy én erkölcsileg és anyagilag tönkre akarom tenni azt a Kemény Simont, békés uton egyezzünk meg. Ekkor mutattam ügyvédem iratát Stankovicsnak, feldicsérve annak kiváló tehetségét és mondtam neki, olvasgassa át. Stankovics kiadta kezéből, hogy nekem okozzon kellemetlenséget.

Eddig megjegyzés nélkül tettem közzé az elutasitó végzéseket, de ebből láthatja a közönség, hogy én alap és ok nélkül nem állitok senkiről semmit — nem rágalmazok.

De aljas gazember az, aki azt állitja rólam. Aljas gazember előttem, aki hazudik, olyat állit ami valótlan, tagad és letagad akkor, midőn a bőrét félti.

Mindig, mindenkor helyt állottam amit irtam, amit mondtam, amit tettem. Ha engem bepereltek valamely sértő nyilatkozatért, sohase kellett nekem tanu. Beismertem az utolsó betüig. Ha megbüntettek, fizettem. Tollam megvesztegethetetlen, hivatásom piszkos üzletté lealacsonyitani nem engedtem soha.

A sok elutasitó végzés mutatja, hogy csak eszközül adják oda magukat egyesek, nekem kellemetlenségeket szerzendő. Én sziklaszilárdan állok.

A közönség tanulhat ebből.

A Vasvármegye julius 29-én megjelent vezércikke az uj tanfelügyelőt érdekli. Érdekelje ez a cikk is.

Dr. Marton Adolf
felelős szerkesztő.

A Királyhágón és a két Vaskapun át.

I.

A legutolsó kosaras is végig kinálta és szekirozta a portékájával az utasokat. Leszállt már a vonatról a legutolsó pereces, csokoládés, gyümölcsös, mézesbábos, cukros, képeslapos, csecsebecsés, zsömlés, virslis, gyujtós, cipőkenőcsös is, leszállt a modern Tinódi Lantos Sebestyén, a máv. vasutak állandó vándorhegedüse, aki meglep éjjel, meglep napnal és ép akkor esik be az ajtón és rántja rá és kezdi orditani öreganyád keservét, amikor épen belefognál végre valahara nagy keservesen a szunyókálásba, mondom, leszállt az utasoknak ez a réme is: messze magunk mögött hagytuk Budapestet és rohanást haladtunk a szántóföldek, rétek, erdők között.

Egy sovány nénike folyton izgett-mozgott. Hol ide, hol oda szaladt. Nem találta a helyét. Nyilván hiányzott neki valami. Mikor aztán az egyik utasnak szerencsésen letiporta a tyukszemét, a másiknak pedig ugyanolyan szerencsével az ölébe pottyant: a nénike a két utast rögtön lefoglalta magának és tele beszélte szemüket-szájukat. A két utasnak hallgatás volt a helye s ijedten csukták be a szájukat, ha véletlen csak egy kicsit is ki találták nyitni. No de legalább másoknak a tyukszemét, meg az ölét nem fenyegette tovább veszedelem! . . .

Közben csökkenik, majd megszünik a kocsikerekek csattogása s hangos »vize-e-et« kiáltás hangzik be az ablakon. A kocsiban levő gyerekek mintegy villanyütésre kapnak

a szón: »Mama! Vize-e-et!« Kapkod a vizért és iszik, aki tud. Az ajtóknál nagy a tülekedés a beszállók, a kiszállók és vizivók között. Már megint mozog a vonat.

Elmarad mögöttünk Szolnok is. A Nagyalföld kellő közepébe értünk, a Nagyalföldébe, a tejjel-mézzel folyó magyar Kanaánéba. Meg is látszik rajta. Tizenkét szem kerti eper, meg hat darab csökevény ára husz fillér. Tessék epret venni!

A szikes Hortobágy déli szélén rohan vonatunk. Máskor ilyenkor juliusban erre a vidék növényzete már kiégett, talaja széltében olyan szokott lenni a sziksótól, mintha bemeszelték volna. Az idén a sok esőzéstől még üde, zöld a növényzet.

Imitt-amott egy-egy szélmalom integet felénk. Nagy messzeségben követi egymást egy-egy nagy zöld folt. Ott egy-egy hatalmas alföldi község terül el. Kisebb-nagyobb távolságban mindenféle egyes házak, házcsoportok követik egymást: ezek az alföldi tanyák. Különben olyanformán van az ember, mint az egyszeri kántor, amerre a szem ellát, nem lát mást, mint eget, meg földet, végtelenül egyhangu rónaságot. Az összes kiemelkedést azok a hatalmas, dadogó dinnyék képviselik, melyek köröskörül órajárásnyi területeken tenyésznek.

A forróság pedig egyre tikkasztóbb.

II.

Az eddigi északi szél hirtelen keletivé vált és kissé meghüvösült. A szél irányába tekintve látom, hogy a látóhatár szélén sötétebb kék foltozat rajzolódik az égre: ezek a nagyváradi hegyek s innen indul ki a hidegebb szél is.

Nagyváradon az utasok nagy része kicserélődik. Eddig csizmás, nadrágos, dolmányos magyarok voltak az utasok: Nagyváradon előzönli a vonatot egyszerre a bocskoros, pokrócba csavart lábu, daróc nadrágos, báránybekecses, hossza daróckabátos oláh. Elöl csak az orra hegye, hátul pedig zsiros, hosszu hajának a vége kandikál ki a magas, báránybőr sapka alól. Ahol letelepszik, legelső teendője a — vakaródzás. Ugy látszik, ez az oláh természethez tartozik. Annyi azonban bizonyos, hogy amig az oláhlakta vidéken utaztam, én is mindig vakaróztam.

Nagyváradon beszállt két oláh pap is. Az egyik annyit beszélt magyarul, hogy a kinálásra eléje tartott málnát egy szálig megette és megköszönte — oláhul. A másik azonban, a fiatalabbik, a mellette ülő utitársának [illegible] magyarsággal hosszu magyarázatot eresztett meg Kepplerről, Newtonról, Kantról Schoppenhanerről, a vallásról, az Istenről és az istentagadásról. A hátuk mögött ült egy csendőr járásőrmester. Először feszült figyelemmel hallgatta a papot, azután pedig noteszt, ceruzát fogott és nagy buzgón jegyzett. Ugy látszik Biharországban, vagy ha jobban tetszik Tiszapistaországban nagyon előkészült a talaj a filozófiára! Avagy csak a bihari atyaisten igazhivőinél van ez igy előkészitve?

Egyszerre didergés fogott el, olyan hideg lett. Nem hiába »Élesd«-et kiáltott a kalauz, de éles is lett a levegő. Felöltőmet fel kellett vennem. A Kőrös völgyébe értünk. Eső is kezdett szemetelni. Előttünk pedig bent a hegyekben villámlott, dörgött és csakugy füstölgött, ugy esett. A Sebeskőrös folyó völgye mindig összébb szorul. Hanyathomlok rohan az összeékelődő sziklák közé a vonat. Nines a sinpárnak 100 méternyi egyenes vonala, folyton kigyózik, kanyarog, hol jobbra, hol balra. Szinte kábul bele az ember: hol kell bujkálni a vonatnak. Lent a jobb oldalon őrült sebességgel hömpölyög a Kőrös vize, hatalmas köveket hengerget. Vize egyszerre olyan vörös lett, mintha csupa vér volna. Később láttuk, hogy feljebb a kőrösvölgyi hegyek talaja vörös, ezt mossa bele az eső a folyóba. A levegő kellemes eperillattal volt tele. Ugy látszik, rengeteg eper terem ezekben a hegyekben. Árultak is eleget az állomásokon és nem volt drága.

Egy hirtelen kanyarulatnál nagyon szép és érdekes látványban gyönyörködhettem. A jobb oldalon vagy 40 méter magas sziklapárkányról teljesen függőleges sziklafalon vastagon ömlött alá a viz és zuhant bele a Kőrösbe. Ez a révi vizesés. Egy ujabban fölfedezett, föltárt és látogatott barlangon az u. n. Zichy-barlangon folyik keresztül.

Az ut ettől fogva még változatosabb. Majd összeszükül a szoros s a végén alagutba buvik bele a vonat, majd 800—1000 méternyire kitágul. Ahol kitágul, mindkét oldalon apró, de magas és csucsos oláh viskók bukkannak elő. Szalmatetejük vastag és magas. Akárcsak egy kissé meglapitott cukorsüveg. Mindegyik ház egy vastag szalmaködmenbe és süvegbe bujtatott oláh. Ezek a faluk rendkivül sokat szenvedhettek. Amint a még szemügyre vehető romokból láttam, egyiknek másiknak nem is nagy időn belül a mai helye legalább is már a negyedik. Talán a hegyekről aláomló felhőszakadás, talán a Sebeskőrös áradása, talán tüz, vagy ki tudja, mi tehette ennyire tönkre és mi kényszeritette tovább?

Egy másik oláh község oláh jellege tünő félben van. A módosabb, más vidék civilizált eleme fölismerve ezen vidék rendkivül egészséges voltát, sorra beépiti a vasutvonal mentén levő falvakat csinos házacskákkal, modern épületekkel. Kezdődik ez a jelenség Királyhágónál, ahol a talajemelkedés is eléri a legmagasabb pontját és van a Királyhágó nevü hegyszoros, rajta keresztül pedig a vasuton kivül a legrégibb és leghasználtabb országut Budapest—Kolozsvár között és tart ez a jelenség befelé Kolozsvárig szakadatlanul. Nagyon szépen átalakult már Csucsa, Kissebes, Tisztán üdülőtelep Bánfihunyadon tul Sztána. Ezt a telepet ugy elbujtatták a hegyek és erdők közé, hogy a vasutról semmit sem lehet belőle látni.

Az oláh tipusu községek átalakulásaira egyébként — ugy láttam — az ipar is hatalmas befolyással van. Igy pl. Királyhágón innen levő Jádvölgyén, ahol a faluszélben szerényen huzódik meg a szalmasubás oláhviskó az ideiglenes munkás-barakk mellett. A falu közepén még észrevehető imitt-amott a modernebb - építmények között a régi viskó megmaradt falai, de már a teteje ujabbkori. Akárcsak a gazdájánál: a ködmön daróckabát, hegyes báránybőr süveg elmaradt, de a daróc nadrág, bocskor és becsavart lábszár még megmaradt. Jádvölgy ugyanis hatalmas famegmunkáló telep. A környék erdeiből ide kerül az összes faanyag. Képzelhető, micsoda óriási famennyiség van itt összehalmozva! Mikor ezt a hatalmas famennyiséget és a körülvevő hegyek kopaszodását látom, ami hajdani fenyvesekkel bővelkedő, ma nagyrészben kopár liptói fensikunkra, meg a Miskolcz vidéki Bükk-hegységre gondolok; vajjon nem lesz-e itt is kopárság, terméketlenség a fairtás következménye? Amitől annyival inkább lehet tartani, mert a bihari hegyek anyaga nagyrészt mészkő, kréta, akárcsak a Karszté.

(Folyt. köv.) *Sztrokay Lajos.*

Heti krónika.

Személyi hír. Dr. Ostffy Lajos kerületünk népszerü képviselője vasárnap Bobára érkezett választói közé. Ugy halljuk, hogy legközelebb Jánoshására jön beszámolót tartani, mert itt már nagyban készülnek is, hogy méltóan fogadhassák a szeretett képviselőt.

Eljegyzés. Fülöp Lajos felsőpatyi körjegyző leányát, Idát eljegyezte Dezső Lajos czelldömölki adóügyi jegyző.

Jegyzőválasztás. Boldizsár Péter rábahidvégi segédjegyzőt Sárvár nagyközség egyhangulag adóügyi jegyzővé választotta meg.

Családi pótlék a csendőröknek. A vasmegyei csendőrőrsökhöz megérkezett a honvédelmi és belügyminiszterek közös leirata, mely élénk örömet keltett a nős csendőraltisztek sorában. A leirat közli, hogy a csendőrök is kapnak családi pótlékot és pedig a szerint, amint az állami alkalmazottak. A pótlékot a január első napjától folyósitják a csendőraltiszteknek.

A dunántuli ev. egyházkerület közgyülése. A dunántuli evangelikus egyházkerület 1912. augusztus hó 28-án tartja rendes évi közgyülését Győrben. Ezt megelőzik augusztus 26-án és 27-én a különféle bizottsági ülések. A közgyülés legfontosabb tárgya az uj kerületi felügyelő: Egyházas-Berzsenyi dr. Berzsenyi Jenő beiktatása lesz. A nevezetes közgyülésre a dunántul valamennyi vármegyéjéből nagy számmal sereglenek össze.

Ostrom egy vidéki takarékpénztár ellen. A Paksi takarékpénztár r. t. pénztárai ellen a betevők pénteken valóságos runt intéztek. A takarékpénztárnak egy mitlió koronányi betétje van és a betevők ostromára egy riasztó hir adott alkalmat. Az a hir terjedt el ugyanis, hogy az intézet elhunyt vezérigazgatója, Bun Gusztáv 300.000 korona olyan adóssságot csinált az intézetnél, amiről az igazgatóság nem tudott. A hiányra Deutsch Ábrahám helyettes vezérigazgató jött rá. Nagyon megnyugtatta a megrémült betevőket, hogy Rabinek Pál, a Paksvidéki takarékpénztár vezérigazgatója kijelentette, hogy teljes erejéből támogatja a zavarokba jutott intézetet és mindent elkövet arra, hogy a betevők pénzüket megkapják. Az igazgatóság sürgősen megállapitja az intézet státusát és arra kérte a betevőket, hogy a jövő hétig várjanak (A megnyugtatás eredménnyel járhat, ha az igazgatóságnak van vagyona. Mit csinál a betevő akkor, ha az összes igazgatóságnak nincs egy talpalatnyi földje, nincs vagyona? Még visszatérünk erre — a Szerkesztő.)

Jánosházai F. C. — Sümegi F. C. 9:2. A vasárnapi football versenyen megismételték a jánosháziak tavalyi fölényes győzelmüket. Ez esetben a S. F. C. két tartalékkal játszott, de ez semmit sem változtatott az elért eredményen. A jánosháziak a következő csapattal játszottak.

Weisz.

Bader, Zoltán II.,
Kiss, Molnár I., Kohn I.,
Havas, Zoltán I. Salzberger, Molnár II., Kohn II.

A csapat minden tagja dicséretet érdemel, de a várakozáson felül jó volt a két kis ember: Zoltán II. és Kiss. Bader remek rugásaival keltett feltünést. A csatározásban a három belső játékos szép összjátékot produkált aminek eredménye az volt, hogy Salzberger goalt rugott! Jó volt a két szélső is. Szép és hasznos munkát vézzett a centerfödözet is. Az első goalt Molnár I. rugta egy szabadrugásból, az első félidőben még 5 goalt rug Salzberger, a félidő 6:0, a második félidőbe Sümeg is támad és kétszer goalt rugnak, de Salzbergernek is sikerül, — Molnár II. és Zoltán I. — szép leadásaiból még hármat rugni. Legszebb volt az utolsó, melyet Bader leadásából fejjel vágott goalba. Molnár I. tehát egyet, Salzberger pedig 8 goalt rugott. A versenyen ott volt Jánosháza egész intelligentiája és mintegy 450 főnyi közönség, akik lelkesen tapsolták a játékosokat. A club ezuttal is köszöni a felülfizetéseket, de a felülfizetők nagy száma miatt azok neveit nem közölheti.

Revans-match. Augusztus 11-én a footballistáink Sümegre rándulnak át revans játékra. Az elnökség felkéri mindazokat, akik a csapattal Sümegre átmennek jelentkezzenek a titkárnál vagy az elnöknél.

Nyári mulatság. A helybeli iparoskör aug. 4-én a házalap javára mulatságot rendez. Személyegy 1 K, családjegy 2 K.

Elejtett beszédek.

A. Mitől hangzik ugy a berek, a liget?

B. A kacajtól.

A. Kacajtól?

B. Igen. Tudod a napokban a Knobelduft Zalme bement a Windluft Slajmeval — a Becsali csárdába mulatni s pezsgőt kért.

A. Hát a Zalme nem ihatik pezsgőt?

B. Hát ihatik? A korcsmárosnak feltünt ez: ismerte az apját, az egész falamiát, ott nem tellik pezsgőre. — Knobelduft ur, kérdi a korcsmáros: Mit jelent ez? — »Hozhat, mondja a Zalme, a prokuristám fizeti, mert 6 üveg pezsgőt vesztett.« Ha-ha-ha kacag a korcsmáros. »Hát a cimkórság Jánosházán is beütött.« A kereskedősegédek ott »prokuristának« mondják magukat. Szépen isztok ti pezsgőt, gondolta a korcsmáros. — Valami pezsgő bort szolgált fel. — A Zalmenak az is jó. De a Zalmenak van ám huncfut esze. Mikor fizetésre került a sor, fizessen mondja a Slajmenak és intett a szemével. Az elértette.

A. Fizetett s rendben van.

B. Ezen kacagnak most. Hamisitott száz koronással fizetett.

A. Hisz akkor a korcsmáros csapódott be.

B. Persze, de ő nem tudja még, hogy hamisitott az a 100 koronás s mindenkinek eldicsekszik a dologgal. — Persze a Zalme is. — Ezért kacag most a közönség.

*

A. Mit szól a Jóska barátunkhoz?

B. Mert oly bátor legény most?

A. Igen. Lássa azt mondta, hogy az Otthonba csalók és gyilkosok nem járnak, azért nem kell neki revolver, nincs ott kitől féljen.

B. Persze, mikor mi mindig mellette vagyunk. — Beszél is most bátran.

A. Ugy is kell. A tisztességes emberek nem gyülölnek s utálnak bennünket, a mi lelkiismeretünk tiszta.

*

A. Te, ki az a Jingli, aki ott megy az utcán?

B. Nem ismerem.

A. Nem ismered? Hisz te is ideval vagy.

B. Hogy ismerjem én, miker az maga sem ismeri magát.

A. Persze »nosce te ipsum« ez is ismeretlen előtte, az intelligencia oly alacsony fokán áll.

B. Szegény, lehet sajnálni.

Tüske.

CSARNOK.

Aki tuljárt a Grünbaum eszén.

Egy vidéki városkából való ez a történet. Vásár volt s részt vett azon egy szegény marhakupec, akinek oly jól sikerült minden üzlete, hogy a vásár befejeztével hatszáz korona nyomta a zsebét. A kupec boldog volt, de egyszersmind különös érzés is szorongott benne, mivel ekkora összeget még sohasem mondott a magáénak s aggódott, hogy el találja veszíteni. A vásárban egyetlen ismerőse volt, a Grünbaum, a szatócs, hozzáment a tőkével.

— Grünbaum ur, — mondotta — nekem még itt a szomszédfalvakban is volna egy kis dolgom, nem akarom az egész pénzemet magammal vinni, őrizze meg három napra ezt a hatszáz koronát.

— Szivesen. Adja csak ide.

Azzal a kupec elment, hogy elintézze a dolgait. Három nap mulva jelentkezett a szatócsnál.

— Grünbaum ur, eljöttem a pénzemért.

— Miféle pénzéért? — kérdezte meglepetten a Grünbaum. — Én nem tudok semmiféle pénzről.

— Az Istenért, hát elfelejtette Grünbaum ur? Három nap előlt átadtam magának 600 koronát, hogy őrizze meg.

— Nekem? Egy krajcárt sem láttam. Vannak rá tanui?

Bizony, tanukat nem vitt magával a kupec. Kétségbe volt esve, nem tudta, hogy mit csináljon. Végre is belátta, hogy a pénz elveszett, elhagyta a szatócs üzletét.

Amint kilépett az utcára, egy ismerősét pillantotta meg. Az rögtön látta a kupecon, hogy valami baja van.

— Mi van magával Stern? — kérdezte.

A kupec elmondta, hogy mi történt.

— Maga szerencsétlen, — fakadt ki másik — hogy vihette a pénzét Grünbaumhoz! Az egy haramia, az egy svindler, egy...

— De mikor nekem nem volt más ismerősöm. Mondja, hogy lehetne ezen segiteni, drága jó Grün ur!

A másik megvakarta a fejét s kis idő mulva megszólalt.

— Majd megcsináljuk, maga pechvogel; de a keresményen felezünk!

— Miféle keresményen? Csak a hatszáz koronámat lássam megint, nem akarok én keresni.

— Jó, jó. Legyen itt este hét órakor ebben a kávéházban, azután majd megcsináljuk.

Este hét órakor megjelen a kávéházban a szerencsétlenül járt kupec, meg Grün, a tanácsadó, aki egy barátjával jött. A kávéház márványasztalára leolvasott a kupecnek 1000 koronát. A kupec azt eltette, azzal megindultak hármasban a szatócshoz, ahhoz a zsiványt Grünbaumhoz. Stern a kupec, előre ki lévén oktatva, igy állitott be az üzletbe:

— Igaza volt Grünbaum ur; én tényleg nem magához hoztam a pénzt. Már meg is kaptam a hatszáz koronát, látja, azonkivül még négyszázat kerestem a falvakban, ez összesen ezer korona, lenne olyan szives megőrizni ezt a pénzt, — ezek az urak a tanuim, hogy átadtam.

— Kérem, csak adja ide.

— Köszönöm szépen; három nap mulva jövök érte. Isten megáldja, Grünbaum ur.

Azzal elmentek. Három nap mulva egy kocsi állt meg a szatócs előtt s fürgén ugrott ki belőle Stern, a kupec. Besietett Grünbaumhoz.

— Jónapot kivánok. A pénzemért jöttem, kedves Grünbaum. Ugy-e, hogy pontos vagyok?

— Igen. Tessék a pénze, ezer korona. Stimmt?

— Rendben van. Még egyszer köszönöm. Isten vele.

A kupec felszállt a kocsira s egyenesen a kávéházba hajtatott, ahol már várta őt a két másik férfiu.

— Meg van a pénz? — kérdezték.

— Igen. Tessék.

— Hát Stern, ahogy mondtam; ez a maga hatszáz koronája, itt van még kétszáz korona, ez esik magára, most pedig gyerünk a Grünbaumhoz.

Felültek hárman a kocsira és mentek a szatócshoz. Beállitottak a boltba, ahol nagy csodálkozva fogadta őket a Grünbaum.

— No, mit hoztak az urak?

— Nem hoztunk semmit, de a pénzemért jöttem, — mondta most már szemhunyorintás nélkül a kitanitott kupec.

— A pénzért? Miféle pénzért?

— Hát, az ezer koronáért. Ezek az urak a tanuk, hogy átadtam.

A két tanu erősen bizonyitotta, hogy ugy van.

— De hiszen, — mondta remélten a Grünbaum, — én átadtam magának az ezer koronát, még nincs egy félórája.

— Volt rá tanuja, Grünbaum ur?

Bizony tanu nem volt s igy Grünbaum urnak keserves szitkozódások között le kellett urnia az ezer koronát.

Fogtechnikus Jánosházán.

Gutmann Lipót fogműterem-tulajdonos **Győrből Jánosházára** érkezett fogtechnikai munkák felvétele végett. A legkitünőbb — amerikai módszer szerint készít:

Szájpadlás nélküli fogsorokat, soha ki nem vehető aranyhidakat, arany koronákat, csapfogakat és minden e szakmába vágó munkákat **évekik tartó jótállással** a lehető legjutányosabb árban.

Berger

fényképészeti műterme

: JÁNOSHÁZÁN :

Dr. Figuli-féle házban.

Készít: személy, csoport és gyermekfelvételeket művészies kivitelben.

Életnagyságu képeket

brom, platin, pastell vagy olajfestéssel.

Elsőrendü minőség! Olcsó árak!

Felvételek borus időben is sikerrel eszközöltetnek.

Gróf Erdődy Sándor erdészeti hivatala.

ÉRTESITÉS.

Az ódorfai als erdő dukai szélén

1 ürm.³ tölgyforgács 3 korona.

Vátható minden kedd és pénteken.

Urodalmi erdőhivatal Jánosháza.

A már viághirü Kolozsvári (Heinrich)

Szent László fertőtlenitő

:: pipere szappan ::

kincset ér a háznál. Biztosan megóv minden ragályos betegségtől és amellett remek illatával kiváló bőrfinomitó anyaga folytán elsőrangu kosmetikai cikk.

Kapható mindenütt. — Ára 70 fillér.

Épittetők figyelmébe!

Alulirottak a n. é. közönség tudomására hozzuk, hogy állandóan nagy raktárt tartunk

cementlapokból,

mindenféle szinben, épugy cementhidakból is. Elvállalunk cementkutépitést. — Jutányosan számitunk minden e szakmába vágó munkát. **A közönség bizalommal fordulhat hozzánk!**

Költségvetéssel bárkinek készséggel szolgálunk!

Perendi és Kiss

épitési vállalkozók, képesitett kőmives-mesterek, Jánosháza.

Nem kell külföldi gépeket vásárolni,

mert készit

FLEISCHMANN SIMON

gazdasági gépgyára Sárvárott

legujabb rendszerü páros soru célszerü UNIO FORTUNA BRILL vetőgépet, amelyben feltalálta a gazdaközönség az IGAZI VETŐGÉPET, minthogy ezzel elkezdve a legkisebb magtól, ugymint: mák, lóher, repce, köles, nagybab, apróbab, tengeri, bükkény, borso, répa, buza, zab, rozs és árpa, mindent lehet vetni, anélkül, hogy a magszekrényt igazitani, vagy a kereket cserélni kellene, akár hegynek fel, akár völgynek le munkában.

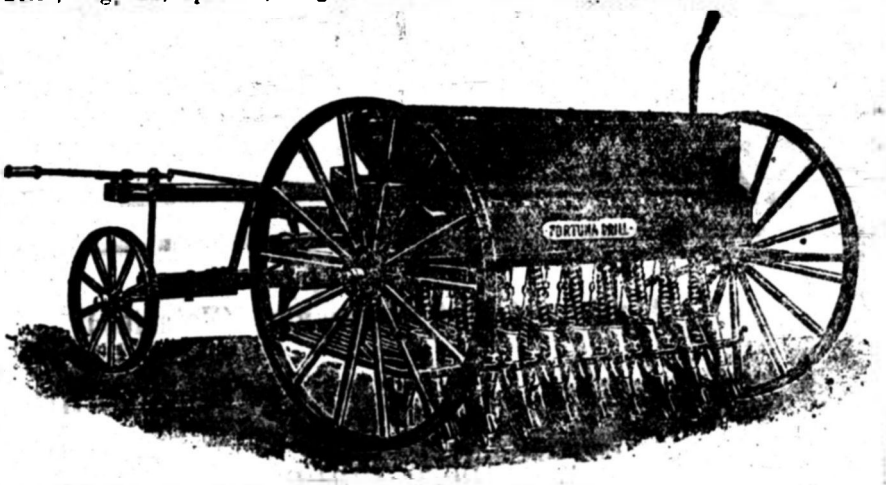

Gyáramban mindenkor megtekinthetők ezen ujrendszerü vetőgépek

és mindenkor szivesen szolgálok érdeklődőknek akár irásban is utasitással és felvilágositással.

Fenti ábra mutatja a vetőgép formáját, alantiak a vetőszerkezet részeit.

EKÉKBEN is ujitást hozok a tavaszi idényre és akinek ekére van szüksége és nem ellensége a saját pénzének, el ne mulassza azt nálam megtekinteni.

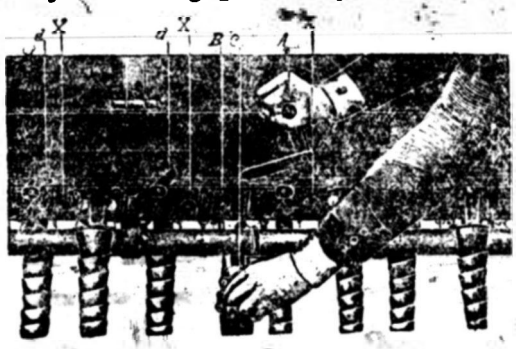

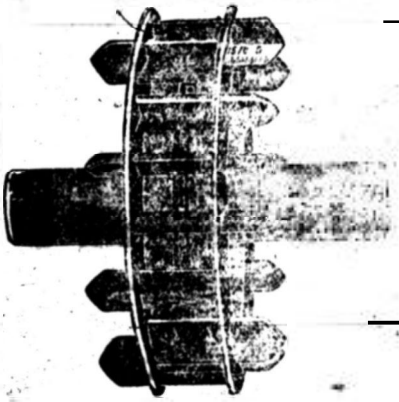

Nálam BENZIN-MOTOROK kipróbálás végett állandóan üzemben megtekinthetők és ezek kezelését az érdeklődők ingyen elsajátithassák. tapasztalt szerelőim által kellő magyarázatot nyerhetnek. **Cséplési idényre** adok motor- és gőzgép-kezelőket, ha az erre reflektálók nálam idejekorán bejelentik eme kivánságukat.

Elfogadok motor és gőzgép javitásokat.

Állandó nagy raktárt tartok az összes gazdasági gépekben,

amelyek minden külön hangzatos jelszavak nélkül megfelelnek a gyakorlati használatnak.

Hogy pedig vevőim ne legyenek arra utalva, hogy házi gépekbeni szükségletük fedezése végett máshova kelljen fordulniok, készitek lábonálló és befalazó **takaréktüzhelyeket,** nagy raktárt tartok elsőrangu **varrógép és kerékpárokból** és elfogadom azok célszerü javitását.

Kényelmes beszerzési forrás és kedvező részletfizetés mellett állok a vevőközönség rendelkezésére.

Mielőtt gépet rendel, kérje

Fleischmann Simon gazdasági gépgyáros ujonnan kibocsájtott képes-árjegyzékét,

melyet díjmentesen megkap.

Nyomatot Dinkgreve Nándor villanyerőre berendezett könyvnyomdájában Czelldömölk